

International Science Group

ISG-KONF.COM

XIII
INTERNATIONAL SCIENTIFIC
AND PRACTICAL CONFERENCE
"IMPLEMENTATION OF MODERN TECHNOLOGIES
IN SCIENCE"

Varna, Bulgaria
December 20 - 23, 2022

ISBN 979-8-88862-815-7

DOI 10.46299/ISG.2022.2.13

UDC 01.1

The 13th International scientific and practical conference “Implementation of modern technologies in science” (December 20 - 23, 2022) Varna, Bulgaria. International Science Group. 2022. 574 p.

ISBN – 979-8-88862-815-7

DOI – 10.46299/ISG.2022.2.13

EDITORIAL BOARD

<u>Pluzhnik Elena</u>	Professor of the Department of Criminal Law and Criminology Odessa State University of Internal Affairs Candidate of Law, Associate Professor
<u>Liudmyla Polyvana</u>	Department of Accounting and Auditing Kharkiv National Technical University of Agriculture named after Petr Vasilenko, Ukraine
<u>Mushenyk Iryna</u>	Candidate of Economic Sciences, Associate Professor of Mathematical Disciplines, Informatics and Modeling. Podolsk State Agrarian Technical University
<u>Prudka Liudmyla</u>	Odessa State University of Internal Affairs, Associate Professor of Criminology and Psychology Department
<u>Marchenko Dmytro</u>	PhD, Associate Professor, Lecturer, Deputy Dean on Academic Affairs Faculty of Engineering and Energy
<u>Harchenko Roman</u>	Candidate of Technical Sciences, specialty 05.22.20 - operation and repair of vehicles.
<u>Belei Svitlana</u>	Ph.D., Associate Professor, Department of Economics and Security of Enterprise
<u>Lidiya Parashchuk</u>	PhD in specialty 05.17.11 "Technology of refractory non-metallic materials"
<u>Levon Mariia</u>	Candidate of Medical Sciences, Associate Professor, Scientific direction - morphology of the human digestive system
<u>Hubal Halyna Mykolaiivna</u>	Ph.D. in Physical and Mathematical Sciences, Associate Professor

TABLE OF CONTENTS

AGRICULTURAL SCIENCES		
1.	Kazikhanov R., Kazikhanova S.R., Kaimbayeva L.A., Ashimova K.K., Ashimov S.A. STUDY OF THE BIOLOGICAL PROPERTIES OF LAMB	18
2.	Stetsenko I., Pavlovych O. RUST AS A COMMON DISEASE OF ESSENTIAL OIL SPECIES IN THE ROSA L. GENUS	21
3.	Герасимчук Л.О., Валерко Р.А. СПЕЦИФІКА ТА ПРОГНОЗ УТВОРЕННЯ ВІДХОДІВ НА ТЕРИТОРІЇ ЖИТОМИРСЬКОЇ ОБЛАСТІ	24
ARCHITECTURE, CONSTRUCTION		
4.	Шумак Л.В., Демидова О.О., Філіппов О.В. ЗАСТОСУВАННЯ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У БУДІВНИЦТВІ У ПЕРІОД ДІЇ ВОЄННОГО ПОЛОЖЕННЯ. ТЕРМОМОДЕРНІЗАЦІЯ ЖИЛИХ І ГРОМАДСЬКИХ БУДІВЕЛЬ	28
ART HISTORY		
5.	Асылхан Ш.Ә., Абижанова А.Ш. КАРТОН - ОРАУ МАТЕРИАЛЫ РЕТІНДЕ ҚАРАСТЫРЫЛУЫ	32
BIOLOGY		
6.	Gulchin K. DETERMINATION OF LEUKOCYTES AND ERYTHROCYTES IN BLOOD SAMPLES	37
7.	Rustamova T.V., Majidli A.V., Guliyeva L.A. THE INFLUENCE OF EXAMINATION STRESS ON AGE DYNAMICS OF VEGETATIVE INDICATORS OF 19-YEAR-OLD SANGUINIC TYPE	39
8.	Вискушенко Д.А., Максименко Ю.В., Андрійчук Т.В., Молчанова М.В. ОСОБЛИВОСТІ УТРИМАННЯ ПРІСНОВОДНИХ КРЕВЕТОК В АКВАРІУМІ	42

JURISPRUDENCE		
37.	Guyvan P. TO THE QUESTION OF THE EFFECTIVENESS OF TIME DIMENSIONS OF LAW IN ITS APPLICATION	173
38.	Антоненко І.О., Білякова Я.В., Дем'яненко В.І., Черепньов Д.С., Чирва А.М. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ОСОБЛИВОСТЕЙ ДОСУДОВОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРІВ В УКРАЇНІ	181
39.	Каплунов О.Г. СПІВВІДНОШЕННЯ ПРИНЦИПУ ЗМАГАЛЬНОСТІ ТА ПРЕЗУМПЦІЇ СПІЛЬНОСТІ МАЙНА ПОДРУЖЖЯ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ	185
40.	Макаров О.О. ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ В УКРАЇНІ	191
41.	Павлович-Сенета Я.П. ЗМІНИ В ОРГАНІЗАЦІЇ СУСПІЛЬНОГО І ПОЛІТИЧНОГО ЖИТТЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО ЧАСУ	195
42.	Руснак І.В. ГЛОБАЛІЗАЦІЯ І ГЕОПОЛІТИЧНЕ СТАНОВИЩЕ: ДЕТЕРМІНАНТИ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ	199
43.	Ханчич В.В. ДЕЯКІ АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КВАЛІФІКАЦІЇ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ОСНОВ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ	201
44.	Хатнюк Н.С., Сокирко Д.В. ОБМЕЖЕННЯ ОСНОВНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ	204
45.	Щетініна Т.О., Борильченко А.Є. ВЗАЄМОДІЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ З ІНСТИТУТАМИ ГРОМАДСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА: ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ	209
46.	Яківчук А.О., Пузанова Г.Й. ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ ШЛЮБУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	213

ВЗАЄМОДІЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ З ІНСТИТУТАМИ ГРОМАДСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА: ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ

Щетініна Тетяна Олексіївна

кандидат історичних наук, доцент,
доцент кафедри публічного управління та адміністрування
Полтавський державний аграрний університет

Борильченко Аміна Євгеніївна

магістрантка спеціальності Публічне управління та адміністрування
Полтавський державний аграрний університет

Питання забезпечення взаємодії публічної влади та інститутів громадянського суспільства в Україні мають тривалу історію, торуючи шлях до комплексних документів стратегічного характеру. Створення системи постійного діалогу та взаємодії інститутів громадянського суспільства і органів державної влади та органів місцевого самоврядування проголошено в Указі Президента України у 2005 році. Документ передбачав у якості постійного механізму громадських консультацій запровадити щорічні Президентські слухання, наголошувалося на необхідності розбудови партнерських відносин між громадськістю і владою [1].

Перша спроба визначити стратегічні напрями розвитку громадянського суспільства була здійснена у 2012 році та позначилася запровадженням Стратегії державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні [2].

Дана Стратегія була покликана визначити та сприяти реалізації «взаємодоповнюваних напрямів» діяльності органів державної виконавчої влади та органів місцевої влади щодо створення умов розвитку громадянського суспільства. Як бачимо, у формулі взаємодії «влада – громадянське суспільство» власне саме громадянське суспільство виступає не рівним суб'єктом, а є об'єктом, на розвиток якого спрямовують зусилля суб'єкти публічної влади.

Безперечно, такий етап також має пройти держава та громадськість на шляху до розвитку високого рівня взаємодії між владою та інститутами громадянського суспільства. Але на момент прийняття Стратегії, і це зазначається в її тексті, в Україні вже діяли чотирнадцять законів, що створили належну правову базу для розвитку громадянського суспільства.

Так, наприклад, у 2012 році вже діючі 25 300 громадських організацій отримали 3,7 млрд. грн., що на 9,6% більше, ніж у 2011 році. Щодо структури надходжень, то від загальної суми коштів для фінансування діяльності громадських організацій надходження від благодійності склали 1,6 млрд. грн. або 44,6%; надходження з державного бюджету – 290,9 млн. грн., членські внески – 533,6 млн. грн., з інших джерел – 619,4 млн. грн [3].

У цей же період відбувається зростання активності громадських організацій

на всіх рівнях, про що свідчить загальна кількість центральних органів громадських організацій, з яких 24 496 мають статус місцевих, 638 – всеукраїнських, 163 – міжнародних. Крім того, в Україні зареєстровано 134 165 місцевих осередків громадських організацій.

У 2012 році досить активною була і робота громадських організацій усіх рівнів, ними було проведено 608,4 тис. масових заходів, у порівнянні з 467,9 тис. заходів у 2011 році. Кількість заходів зросла на 140,5 тис., що становить 30 % від показників 2011 року. У структурі масових заходів, проведених громадськими організаціями у 2012 році, 152,4 тис. заходів (25,1 %) склали з'їзди, конференції, збори та 140,9 тис. заходів (23,3 %) становили лекції та зустрічі [3].

Отже, навіть за умов такої активності громадських організацій, в Стратегії наголошувалося, що в суспільстві наявний досить «низький рівень усвідомлення громадянами механізмів демократії участі та самоорганізації у процесі розв'язання суспільних проблем, зумовлений відсутністю усталеної демократичної практики» [3].

У той же час, влада не знімала відповідальності із своїх інституцій за стан розвитку громадянського суспільства. У переліку комплексу проблем, що стоять на заваді розвитку громадянського суспільства, у Стратегії на першому місці визначено тенденції до непрозорості, закритості та бюрократизованості в діяльності органів публічної влади, які по-суті є протипоставленням налагодженню ефективного діалогу з суспільством. Не в останню чергу заважають розвитку громадянського суспільства і недосконалість чинного законодавства, і нереалізованість наявних механізмів участі громадськості у формуванні та здійсненні державної політики.

У документі визначено завдання державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства та шляхи їх реалізації (п. 4 Стратегії), а також механізми (п. 5) і очікувані результати виконання Стратегії за двома рівнями: короткострокові у період до 2015 року та довгострокові – до 2020 року (п. 7). Не набув конкретизації такий важливий показник як ефективність взаємодії органів державної влади та органів місцевого самоврядування з інститутами громадянського суспільства. Зауважимо, що у документі відсутні будь-які дані про конкретні структури публічної влади, новостворені або вже існуючі, на які б було покладено повноваження щодо реалізації Стратегії. На момент запровадження Стратегії в Україні з січня 2012 року вже діяла Координаційна рада з питань розвитку громадянського суспільства, як допоміжний орган при Президентові України, що складалася з 43 осіб, у тому числі голови ради М. І. Ставнійчук [4]. Протягом декількох років після створення ради її очільниця неодноразово відвідувала різні регіони країни, популяризуючи ідеї сприяння активності громадян та розвитку взаємодії місцевої влади з інститутами громадянського суспільства.

Не вирішеність намічених завдань, зміна суспільно-політичних пріоритетів та ряд інших факторів призвели до суттєвої трансформації правового поля у стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні. Починаючи з 2016 року цей стратегічний напрям роботи перевели із сфери суто державної

політики на національний рівень. Значними були і зрушення в самому документі.

Правовий фундамент для налагодження стійкої та ефективної взаємодії інститутів громадянського суспільства з органами публічної влади в Україні було закладено з прийняттям Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016-2020 роки [5]. Її органічним продовженням стала Національна стратегія сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021-2026 роки [6].

Зокрема, у Стратегії 2016 року було визначено ряд стратегічних напрямів для її реалізації, кожен з яких набув конкретизації через перелік завдань. Основними напрямами визначено (п. 4): створення сприятливих умов для формування та інституційного розвитку організацій громадянського суспільства; забезпечення ефективних процедур участі громадськості під час формування та реалізації державної, регіональної політики, вирішення питань місцевого значення; стимулювання участі організацій громадянського суспільства в соціально-економічному розвитку України; створення сприятливих умов для міжсекторальної співпраці [5].

Ще одним важливим кроком стало оновлення Координаційної ради сприяння розвитку громадянського суспільства [7], на яку від тепер покладено методичне забезпечення, моніторинг та оцінку реалізації Стратегії. Останнє рада мала визначати, сформувавши критерії оцінки ефективності та індикатори реалізації стратегічних напрямів.

Основними формами роботи Координаційної ради залишилося проведення засідань, а до її складу тепер входило 44 особи, двоє з яких є співголовами. В оновленій Координаційній раді 26 осіб зі складу, а це майже 60 %, представляють різноманітні громадські організації, спілки та рухи, благодійні фонди. Решта – представники центральних органів державної влади та науково-дослідних інституцій.

Такі новації суттєво вплинули на потенційні можливості реалізації Стратегії 2016 року, наповнюючи роботу з розбудови громадянського суспільства конкретикою. І хоча Стратегія 2016 року вже вичерпала свій термін дії, і з вересня 2020 року країна керується новою Стратегією, політологи, соціологи, активісти громадських інституцій продовжують аналізувати та орієнтуються на досягненнях попереднього періоду 2016-2020 років. Особливо показовими є результати аналізу регіональних програм сприяння розвитку громадянському суспільству, діяльності регіональних координаційних рад. На рівні Координаційних рад в регіонах, які там є дорадчими органами обласних державних адміністрацій, зберігається співвідношення щодо кількості представників громадських інституцій та публічної влади. Так, наприклад, станом на січень 2018 року в цілому по Україні загальна кількість членів Координаційних рад в областях становила 677 осіб, з яких представників громадськості – 397 (58,6 %) і представників органів публічної влади – 280 (41,4%) [8, с. 16]. Крім того, у період дії Стратегії 2016 року було відпрацьовано методичку громадянського супроводу реалізації на регіональному рівні Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні

[8, с. 64-68]. Згідно даної методики представники громадянського суспільства та експертної спільноти проаналізували стан запровадження Стратегії за змістом прийнятих місцевих програм сприяння розвитку громадянського суспільства, за ступенем відображення в них складових Національної Стратегії, за ступенем фінансування цих місцевих програм тощо.

Отже, починаючи з 2012 року в Україні реалізується стратегічний підхід до засад розвитку громадянського суспільства. І хоча самі документи зазнали суттєвих змін, створені Координаційні ради на місцях та напрацьовані методики аналізу реалізації стратегій залишаються певною константою, що може трансформуватися лише у напрямі удосконалення.

Список літератури:

1. Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації громадської політики : Указ Президента України від 15.09.2005 № 1276/2005; втрата чинності 01.02.2012 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1276/2005#Text> (дата звернення: 10.12.2022).

2. Стратегія державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні : Указ Президента України від 24.03.2012 № 212/2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/212/2012#Text> (дата звернення: 10.12.2022).

3. В Україні у 2012 р. 25,3 тис. громадські організації отримали 3,7 млрд. грн., що на 9,6% більше, ніж у 2011 році. *Координаційна рада : Офіційний сайт громадської частини. 2013. 5 червня.* URL: <https://civil-rada.in.ua/v-ukra%D1%97ni-u-2012-r-253-tis-gromadski-organizaci%D1%97-otrimali-37-mlrd-grn-shho-na-96-bilshe-nizh-u-2011-roci> (дата звернення: 10.12.2022).

4. Питання сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні : Указ Президента України від 25.01.2012 № 32/2012. URL: <https://minjust.gov.ua/news/ministry/ukaz-pershogo-zastupnika-ministra-yustitsii-vvedeno-do-skladu-koordinatsiynoi-radi-z-pitan-rozvitku-gromadyanskogo-suspilstva-15327> (дата звернення: 10.12.2022).

5. Національна стратегія сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016-2020 роки : Указ Президента України від 26.02.2016 № 68/2016; втрата чинності 29.09.2021 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/68/2016#n25> (дата звернення: 10.12.2022).

6. Національна стратегія сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021-2026 роки : Указ Президента України від 27.09.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/393/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 10.12.2022).

7. Положення про Координаційну раду сприяння розвитку громадянського суспільства : Указ Президента України від 04.11.2016 № 487/2016. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/487/2016#Text> (дата звернення: 10.12.2022).

8. Аналітичний звіт за підсумками виконання проєкту «Громадський супровід реалізації Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства на регіональному рівні». Одеса, 2018. 113 с.